

Dragoste Nemăsurată

Text Biblic : Plângeri 3:16-24

Versetul de aur

Iată mai gândesc în inima mea și iată ce mă face să mai trag nădejde: bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt.

Plângeri 3:21-22

Introducere

Deosebit de vătămătoare pentru locuitorii Ierusalimului a fost distrugerea totală a templului, piesa centrală a orașului lor și simbolul relației lor speciale cu Dumnezeu (Ieremia 7:4–14; 52:12–23). Cele cinci capitole din Plângeri sunt o încercarea de a înțelege confuzia și a pune întrebări, și apoi de a găsi un motiv de speranță.

De fapt, în Plângerile 3, vorbitorul se prezintă ca o figură cu autoritate cu rol oficial de reprezentant al poporului cu responsabilitatea de a-l conduce în exprimarea și înțelegerea durerii. Acest lucru îi duce în cele din urmă la conducerea lui într-o slujbă a pocăinței, făcând apel la mila divină și căutând restaurarea favorii divine (Plângerile 3:40–42). În timp ce poporul lui Iuda a trebuit cu siguranță să-și exprime durerea și să se lupte cu întrebările dificile cauzate de suferința lor intensă, ei au trebuit, de asemenea, să-și amintească caracterul lui Dumnezeu și istoricul său îndelungat de credincioșie și iubire, pentru a evita disperarea. Această din urmă sarcină domină preocupările poetului în Plângeri 3:16–24. Aceste versuri reprezintă un punct culminant pentru colecția de poezii care alcătuiește cartea Plângerilor.

Contextul lecției

I. Adu-ți aminte de mine Doamne (Plângeri 3:16-20)

A. Amintește-ți de necazul meu (v 16)

Imaginile sunt de o umilință extremă. Sfărâmarea dinților cu pietre prezintă experiența prin care a trecut poporul. Poetul atribuie această acțiune direct lui Dumnezeu, deși, fără îndoială, invadatorii Babilonieni au fost cei care l-au tratat cu asprime pe poet și pe tovarășii săi iudei.

B. Momente de Disperare (v 17-18)

Principalul lucru care i s-a luat a fost sentiment de pace și fericire sau speranță pentru prosperitatea viitoare. Nu numai că a pierdut toată puterea lui și viața dar a pierdut chiar și nădejdea în Domnul.

În termen izbitor de categoric, poetul respinge orice posibilitate de revenire în viitor la splendoare avută sau vreun motiv de speranță. În timp ce versetul precedent a subliniat impactul pe care l-a avut trauma poetului asupra amintirii sale din trecut, versetul prezent subliniază efectul pe care l-a avut trauma lui asupra viziunii sale pentru viitor.

C. Amintiri despre suferința avută (v 19-20)

Poetul surprinde senzația de necaz și suferință care sa transformat în pelin și otravă. În Scriptură, aceste plante sunt rareori asociate cu vindecarea și sunt privite negativ ca neavând valoare de vindecare. Sunt considerate toxice (Deut 29:18; Prov 5:4; Plâ 3:15; Apoc 8:11).

Poetul reflectă asupra efectului general pe care l-a avut asupra lui această amintire mistuitoare din Plân3:3–19. Amintirile vii au servit doar la întunecarea perspectivei

poetului și la deprimarea lui. Într-adevăr, nu erau deloc amintiri, ci mai degrabă o secvență retrospectivă, de parcă poetul ar fi re trăit experiența de fiecare dată când și-o amintea

II. Adu-ți aminte de bunătatea ta (Plângeri 3:21-24)

A. Bunătatea Ta nu sa sfârșit (v 21-22)

Poetul folosește forma plurală „bunătățile” a sugera numeroasele acte pe care le-a făcut Dumnezeu și faptul că încă mai are grijă de poporul lui pentru care îndurările Sale nu sunt la capăt. Și așa cum un părinte iartă pe copii lui în fiecare zi Dumnezeu nostru este cel care are cea mai multă răbdare cu noi chiar și în momentele în care este supărat pe noi. (Psalmul 92:2). După toate afirmațiile făcute Ieremia nu uită să menționeze „Și credincioșia Ta este atât de mare!” dorind prin aceasta să aducă din nou laude lui Dumnezeu.

B. Moștenirea care nu se ia înapoi (v 24)

Moștenirea era de mare importanță în societatea ebraică. Țara a fost dată de Dumnezeu copiilor Săi, poporului lui Israel, iar Legea mozaică a precizat că partea de pământ a unei familii trebuie să rămână în familie (Numeri 36:7).

Moștenirea, așa cum este folosită în Scriptură, se poate referi la mai mult decât moștenirea unei proprietăți. Are și o semnificație teologică. Israelii au ajuns să învețe că Dumnezeu însuși era partea sau moștenirea poporului Său (Ieremia 10:16). În Noul Testament, conceptul de moștenire este de asemenea prominent, fiind legat de persoana și lucrarea lui Hristos. Hristos este moștenitorul în virtutea faptului că este Dumnezeu Fiul (Marcu 12:7; Evrei 1:2). Prin lucrarea de răscumpărare a lui Hristos, credincioșii sunt copii ai lui Dumnezeu prin înfiere și moștenitori cu Hristos (Romani 8:17; Galateni 4:7). Ca garanție a acestei „moșteniri veșnice” (Evrei 9:15), Hristos ne-a dat Duhul Sfânt (Efeseni 1:14).

CONCLUZII

Plângerile 3:16–24 pot fi privite ca o readucere aminte. Acest text nu se dă înapoi de a aminti suferințele prin care a trecut poporul. Este redată expresia sinceră și vie a durerii, dezamăgirii și amărăciunii experimentate de poet și poporul său. Acesta, însă, nu este întregul adevăr. Experiența este importantă și aruncă o lumină prețioasă asupra realității, dar nu este singurul sau ultimul cuvânt. Când avem mari încercări și suferințe, nu ne putem izola într-o cameră a disperării. Niciodată nu este mai important să participăm la închinarea comună, decât atunci când ne luptăm cu îndoeli mari cu privire la bunătatea și dragostea lui Dumnezeu. Secretul credinței lor a fost că și-au consolidat amintirile pentru a-și aminti nu numai experiențele lor dureroase, ci și numeroasele dovezi ale puternicii dragostei a lui Dumnezeu, atât în propriile lor vieți, cât și în viața credincioșilor care i-au precedat.

Ce trebuie să memorăm: Aveți credință în Dumnezeu, în compasiunea și credincioșia Lui